

CÜNEYD
SUAVİ

Gençlerin Gözünden

Allah Resulü

(s.a.v.)

6. Baskı

Gençlerin Gözünden
Allah Resulü

CÜNEYD SUAVİ

Bu kitapta yer alan ifadeler, bir ya da birden fazla İslam kaynağına dayanmaktadır. Bunları merak eden ya da kitap hakkındaki görüşlerini belirtmek isteyen okuyucularımız, yazarımızın c.suavi@gmail.com adresine başvurabilir.

Birinci Bölüm

O'ndan öncesi

O'NDAN ÖNCE MEKKE

İki Cihan Güneşi'nin doğması yaklaşmıştı. Fakat Mekke, en karanlık günlerindeydi.

Hazreti Cebrail tarafından Âdem Peygamber zamanında yapılan ve daha sonraki asırlarda Hazreti İbrahim ve oğlu Hz. İsmail tarafından eski temelleri üzerine tekrar inşa edilen Kâbe, aradan geçen zamanda putlarla doldurulmuş ve müşriklerin uğrak yeri olmuştu.

İbrahim Peygamber'in 'Hanif' adıyla bilinen dinine uymaya çalışanlar da, hac mevsimi geldiğinde buraya koşuyordu. Mekke'nin sokakları insan kaynıyordu. Çok insan da çok ticaret demektir. Mekke'nin önde gelen müşrikleri, hâllerinden son derece memnun görünüyordu. Çünkü çoğu ticaretle uğraşıyordu.

Fakat en büyük sıkıntı suyun az olmasıydı.

Esasında asırlar öncesinde, Mekke'nin muhteşem bir su kaynağı vardı. Çünkü Hz. Cebrail, İbrahim Peygamber ve ailesi için, (Kâbe'nin hemen yanında) Allah'ın izniyle Zemzem suyunu çıkartmıştı. Fakat bu cennet ırmağı sonraki asırlarda kesilmişti. Bunun sebebi ise, o bölgede yaşayan ve 'Cürhüm' adıyla bilinen müşriklerin Kâbe'ye çok zarar

vermeleri idi. Yani bir peygamber için verilen Zemzem, putperestlerin elinden alınmış oluyordu.

ZEMZEM'İN YERİNİ KAZ!

Peygamberimiz, Hz. İbrahim'in soyundan geldiği için, ayak izlerine kadar ona benzerdi. Bu bakımdan Hz. İbrahim ve ailesi için verilen Zemzem, Efendimiz zamanında tekrar çıkacak, onun bulunması da, o yüce misafirin şefkatli dedesine nasip olacaktı.

Dedelerin en şanslısı Abdulmuttalip, İki Cihan Güneşi'nin doğması çok yaklaşınca bir rüya gördü. Bu rüyasında ona: "Yürekleri serinletip kandıran suyu ara! Zemzem'in yerini kaz! Onu bulduğun zaman, artık onun suları hiç kesilmez. O su sana dedelerinden mirastır." denildi.

Abdulmuttalip, yine rüyada iken, "O kuyu nerede?" diye sorunca:

"Yarın sabah, bir alacakarganın gagasıyla kazacağı yerde ve bir karınca yuvasının yanındadır." denildi.

(Bu rüya, Hz. Ali tarafından nakledilmiştir.)

HAZİNE

Abdulmuttalip, sabahın olmasını zor bekledi. Ve gün ağarır ağarmaz, oğlu Haris'le birlikte Kâbe'ye geldi. O sırada rüyasında söylenen karga, iki putun arasını gagalıyordu. Yanında da bir karınca yuvası vardı. O putların arasını kazmaya başlayınca, oradan ilk önce çanak ve çömlek parçaları, daha sonra ok ve mızrak gibi silahlar, en sonra da kıymetli mücevherler çıktı. Bunların en değerlisi, som altından yapılan bir buzağı heykeliydi.

(Tam 3 asır öncesinde) Kâbe'ye ait emanetlere el koyan ve gelen ziyaretçilerin mallarını gasp eden Cürhüm'lüler, bunun cezası olarak çok savaşçı bir kavmin hücumuna uğramıştı. Bu yüzden de Mekke'den kaçarlarken, kıymetli eşyalarını Zemzem kuyusuna gömüp üstünü de toprakla örtmüşlerdi.

İki Cihan Güneşi'nin şanslı dedesi, şimdi bu eşyaları tek tek buluyordu.

Abdulluttalip, daha önceleri bile çok sevilirdi. Bu yüzden de ona 'İkinci İbrahim' denirdi. Bir de Zemzemi bulunca, herkesin arzusu ile 'Reis' seçildi.

'Âlemlerin Reisi', 'Mekke Reisi'nin torunu olacaktı.

ZEMZEMDEN SONRA MEKKE

Zemzem tekrar bulununca Mekke'nin şanı daha da yükseldi. Fakat birçok ülke bu durumu kıskandı. Yemen de bunların başında geliyordu ve o zamanlar Habeşistan'a bağlı idi. Ülkenin başında da, Ebrehe adlı bir vali bulunuyordu.

Vali Ebrehe, Kâbeyi kıskandığından (krala yaranmak için) çok muhteşem bir kilise yaptırdı. Gerekli parayı da kraldan almıştı. Fakat Kinane Oğulları'ndan Nevfel adında biri, Yemen'e gizlice gidip o mabedi kirletti. Hatta dışını bile berbat etti. Sonra Mekke'ye dönerek bu olayı her tarafta anlatmaya başladı.

Ebrehe bunu duyunca Kâbe'ye saldırmaya ve onu yakıp yıkmaya yemin etti. Bu iş için de, Habeş Melikinden yardım istedi.

Bu sefer para değil, kralın dillere destan filini istiyordu.

'Mahmut' adıyla tanınan bu muhteşem fil, ordunun en başında yürüyecek, önüne gelen her şeyi ezip yıktıktan sonra, Kâbe'yi de yerle bir edecekti.

Ebrehe'nin bu arzusu Habeş Melikince uygun görüldü. Ve fil süslenip zırhlanarak Yemen'e gönderildi.

MEKKE'YE DOĞRU

Ebrehe Mekke'ye doğru yola çıkınca, bir süvari birliğini öncü gönderdi. Böylelikle bir tuzak varsa öğrenirdi.

Bu süvari birliği, hiçbir direniş görmeden Mekke'ye kadar geldi. Şehirdeki hayat gayet normaldi, panik havası yoktu. Şehrin bütün otlakları deve, koyun ya da keçilerle doluydu.

Vali Ebrehe, Abdulmuttalip'e bir elçi göndererek:

"Kâbe'nizi yıkmak için buraya geldim. Bana karşı koymazsanız kanınız akmaz!" deyince, Abdulmuttalip onun yanına giderek:

"İyi bil ki Kâbe Rabbimizin evidir. Ve onu koruyacak olan Allah'tır." dedi.

Ebrehe bu cevaba çok kızmıştı.

"Kâbe'yi hiç kimse koruyamaz!" deyince, Abdulmuttalip rahat bir tavırla:

"Onu korumak Allah'ın vazifesidir. İşte sen, işte Allah!" diyerek ayrıldı. Ve hâlkına seslenerek: "Hemen şehri boşaltın! Ve dağlara çıkıp kuytu yerlere saklanın!" dedi.

İlk ve en kıymetli mabedin korunması, Kâbe'nin sahibi olan Allah'a bırakıldı.

HÜCUM SAATI

Ebrehe'nin hücumu geçtiği gün, Muharrem Ayının 17. günüydü. (570) Günlerden de pazardı. Boş bir şehri yakıp yıkmak elbette ki kolaydı. Hücum emri verince öndeki fil bir anda yere çöktü. Onu kaldırmayı sonunda başardılar.

Fakat bu savaşçı fil, Yemen ya da şam yönüne çevrilince koşuyor, Kâbe'ye çevrildiğinde yere oturuyordu. Onu tekrar zorlayınca hayvan çılgına döndü ve sağa sola koşuşarak birçok askeri ezdi.

Filin bu hareketi, onlar için çok açık bir ihtardı. Fakat Ebrehe'nin gözü hiç bir şey görmüyordu. Hücumu devam etti. Kâbe'ye yıkmak için koşuşan askerler, o sırada deniz tarafından gelen kuş sürüsüne önem vermediler. Kur'anda 'ebabil' adıyla belirtilen ve kırlangıçlara benzeyen bu küçük kuşlar; biri gagalarında, diğer ikisi de ayaklarında olmak üzere 3 taş taşıyorlardı.

Bu taşları askerlerin üstüne bıraktılar.

Taşlar küçüktü ama, Ebrehe'nin günahları gibi ağırdı. Bir mermi etkisiyle, dokunduğu her canlıyı perişan etti. Askerlerin birçoğu, kesilmiş başaklar gibi yere serildi. Bu taşlarla yaralanıp kaçanlar da olmuştı. Fakat onlar daha sonra birer birer öldüler. Ebrehe de bunlar arasındaydı.

Kuşların attığı taşlar ordudaki hayvanların çoğunu öldürmüştü. Fakat Kâbe üzerine gitmemekte direnen fil sapasağlam kurtuldu.

Taş yağmuru kesilince son derece şiddetli bir yağmur başladı.

Ve arkasından gelen sel de ölü askerleri silip süpürdü.

SAĞ KALANLARI GÖRMÜşTÜM!

Yüce Allah Kur'anda, bu acıklı sonu şöyle belirtiyordu: "Allah'ın o fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı? Üstlerine bölük bölük kuşlar gönderdi. O kuşlar askerlere, pişirilip sertleşen balık taşları attılar. Rabbin onları, sanki güveler tarafından

delik deşik edilen hububat çuvallarına döndürmedi mi?”
(Fil Suresi)

Ebrehe'nin ordusundan kurtulan Kâbe, dünyaya gelmesine sadece 54 gün kalan Peygamberimizin hem kıblesi hem de vatanı idi. Bu yüzden de Allah onu Ebrehe'den korudu. Bunun için kuşlar gönderilmişti. Daha ilerde ise, örümcek ve güvercinler iş başı yapacaktı.

Efendimiz peygamber olduğunda, Ebrehe'nin ordusundan bazı kişiler hâlâ yaşıyordu. Peygamberimizin eşi Âişe Validemiz, yıllar sonra bu askerlerden ikisini görerek şöyle demişti:

“Ben Kâbe'yi yıkmak için geldiklerinde, Ebrehe'nin fiilini yönlendiren ve ona yiyecek veren askerler gördüm ki, ikisi de kör ve yatalak durumdaydı ve sokaklarda dilenip duruyordu.”

PEYGAMBER BABASI

Ebrehe'ye kafa tutan Abdulmuttalip, 13 erkek evladiyla gurur duysa da, onlardan birini hepsinden fazla seviyordu. Bu evladı elbette ki Hz. Abdullah'tı ve çok kısa bir süre sonra İki Cihan Güneş'i'nin babası olacaktı. Bu nedenle o güneşin ilk ışıkları, ilk önce onun yüzüne aksetmeye başladı. Alnında parlayan nur, onu görenleri hayran bıraktığından, Mekke'nin genç hanımları kendisiyle evlenmeye can atıyordu.

Fakat Hz. Abdullah, babasının rızasına uygun şekilde, annelerin en bahtiyarıyla evlendi. İki Cihan Güneş'i'ne anne seçilen hanım, elbette ki her yönüyle mükemmel olacaktı. Hanımlarda bulunması gereken 4 özellik, Hz. Âmine'de fazlasıyla vardı. Asaleti zaten şöhret bulmuştu. Zekâsı,

güzelliği ve dürüstlüğü de aynı şekildeydi. Ahirzaman Peygamberine anne olduğunda, yavrusuna gösterdiği sevgi ve Őefkat ise, tüm sevgi ve Őefkatlerin toplamından fazlaydı.

Hiz. Abdullah'ın alnında parlayan ışık, evlendikten sonra Hiz. Âmine'ye geçti. Mekke halkı bunu açıkça görüyordu.

Hiz. Abdullah, babası gibi ticaretle uğraŐırdı. Fakat ömrü fazla uzun değildi. Bir ticaret kervaniyla Őam'dan dönerken aniden hastalanarak, Medine'ye yakın bir yerde vefat etti. 25 yaŐındaydı.

Beklenmeyen bu olay, bütün aileyi perişan etti. Fakat en büyük acıyı Hiz. Âmine yaşamaktaydı.

Tek tesellisi, doğumuna günler kalan yavrusu idi...

BEKLENEN PEYGAMBER

İki Cihan Güneşi'nin Mekke'de doğacağı ve hatta tarihi, Hristiyan ve Musevî din adamları tarafından biliniyordu. Tarih yaklaŐtıđında, bu haberler her tarafa yayılmaya başladı.

Önde gelen müşrikler, duydukları haberlerden çok rahatsızdı. Çünkü hepsi ticaretle uğraşıyordu. Bir peygamber gelirse, elbette ki putları yok ederdi. Putlar yok olunca da, müşrikler için Mekke'nin hiç önemi kalmazdı. Bu da ticaretin sonu demekti. Oysa müşrikler, bu putları ziyarete gelen putperestlere, mallarını son derece pahalı satar ve inanılmaz bir kazanç sağlardı.

Müşriklerden Ebi's Sait oğlu Ümeye, bir toplantı sırasında: "Beklenen Peygamberin doğumu yakın." deyince, Ebu Süfyan ona kızıp: "Bir daha böyle konuşma! Biz putlarla çok mutluyuz." diyerek onu kovdu.

'Putlarla olan mutluluk' çok kısa sürecekti.

İkinci Bölüm

Çocukluk dönemi

GECEDE DOĞAN GÜNEŞ

Hız. Abdullah vefat ettikten sonra, Hz. Âmine aylar boyu ağladı. Duyduğu üzüntüyle, hamilelik döneminin çok zor geçeceğini sanıyordu. Fakat Allah ona hiçbir zorluk vermedi.

Rebiulevvel Ayı'nın 12. gecesinde (Miladî takvime göre, 571 yılının 20 Nisan Pazartesi gününde) Şıb adındaki bölgenin Leyl (gece) sokağında, ebediyen sönmeyecek bir güneş doğdu.

Hız. Âmine o sırada yalnız değildi. Yanında üç hanım bulunuyordu. Bunlardan biri, Efendimizin ebesi Şıfa Hatun'du ve onu ilk emzirendi. İkinci hanım ise, Osman b. As'ın annesi Fâtıma Hatun idi.

Sonraki yıllar içinde İki Cihan Güneş'i'ne dadılık yapacak olan Ümmü Eymen de aynı odadaydı.

YILDIZLAR DÖKÜLÜRKEN...

Allah Resulü doğmak üzereyken, ortalık bir anda aydınlanmıştı. Âmine Hatun, gördüğü bu ışık için: "Doğu ile batıyı kuşattı." diyordu. Bu sırada odaları inanılmaz güzellikte bir kokuyla dolmuştu.

Şifa Hatun ise şöyle demişti:

"O yavru doğduğunda, kulağıma bir takım sesler geldi. Ve doğu ile batı arasını bir nur kapladı. Işık iyice artınca Rum sarayları gördüm ki birer birer yıkılmakta idiler. Sonra Allah Resulü'nü emzirmeye koyuldum. Fakat vücudum birden titremeye, gözlerim de kararmaya başladı. O küçük yavruyu gözden kaybettim."

Osman b. As'ın annesi Fâtıma Hatun da aynı şeyleri söylüyordu:

"Allah Resulü doğarken ortalık nurla doldu. Hangi tarafa döndüysem gündüz gibi aydınlık görüyordum. Gökte bulunan yıldızlar üstümüze salkım salkım iniyor sandım ve onların altında kalırım diye korktum. Bu durumu ömrümce unutmadım. Allah Resulü, sonraki yıllar içinde peygamberliğini ilan ettiği anda, ilk Müslümanlardan olmak için yanına koştum."

İki Cihan Güneşi, Hz. Âdem, Şit, İdris, Nuh, Musa, Yahya ve Hud Peygamberler gibi, sünnetli ve göbeği kesik şekilde doğmuştu. Doğduğu ilk dakikada secdeye kapanır gibi yere abandı ve başını kaldırıp semaya baktı.

DEVİRİLEN PUTLAR

Doğum sırasında yaşanan harikalar, peygamber evinden sonra önce bütün Mekke'ye, daha sonra bütün kâinata yayıldı. Kâbe'de bulunan putlar o gece hep baş aşağı devrildiler. (Bu putlar daha sonradan içine kurşun dökülüp zemine bağlanmıştı.)

Sava Gölü'nün suları aynı gece kurudu. Ateşe tapan kavimler (ateşperestler) bu gölü 'mukaddes' kabul ediyorlardı.

İstahr-Âbad bölgesinde bulunan ve yine ateşperestler tarafından tanrı kabul edildiği için bin yıla yakın bir süre söndürülmeyen ateş, o gece birden söndü.

Meşhur Fars Hükümdarı Nuşirevan'ın sarayı, sanki deprem oluyormuş gibi sallandı ve 14 kulesi o gece devrildi. Fars Hükümdarı, kulelerin yıkılış sebebini, o devrin en ünlü kâhinine sormuştu. Sâtih adındaki kâhin 100 yaşını geçmişti ve ömrünün son günlerini yaşamaktaydı. Bu yüzden de sözünü sakınmayıp:

“Kitaplarda haber verilen Son Peygamber, öyle sanırım ki şu an gelmiştir. Sarayınızın yıkılan 14 kulesi, sizlerden 14 hükümdar geçtikten sonra, devletinizin yıkılacağını gösterir. Kutsal ateşinizin sönmesi de, o peygamberin ateşe ya da puta tapanlara karşı üstün geleceğine işarettir.” dedi.

Satih'in dedikleri, sonraki yıllar içinde aynen çıkmıştı.

DOĞUM MÜJDESİ

Abdulmuttalip, torunu doğduğu zaman büyük bir sevinçle onun yanına koştu. Hz. Âmine, doğum anında yaşanan harika hâlleri ona tek tek anlatıp:

“Doğum sırasında biri bana seslenip: ‘Çocuğun ismi Muhammed olsun!’ buyurdu.” dedi. Bu güzel ismin anlamı: ‘Övülmeye layık olan kişi’ demektir. Ve ona Allah tarafından konmuştu.

Dede Abdulmuttalip, o mübarek torununu sevgiyle kucakladı ve hemen Kâbe'ye götürüp birlikte tavaf etti.

Allah'ın sevgilisi, sevgili Kâbe'siyle tanışmıştı.

Abdulmuttalip, her zaman ‘Oğlum’ dediği torununun şerefine Mekke'de büyük bir ziyafet verdi. Dağdaki aç hayvanlar bile doyuruldu.

YAYGIN BİR ÂDET

Yeni doğan çocukları bir sütanneye vermek, o zamanlar çok yaygın bir âdetti. Bu yüzden de sütannelik bir tür meslek olmuştu. Dürüst ve şerefli köylü kadınlar, yaz ve sonbahar ayları Mekke'ye iner, yeni doğan bebeklere (ücret karşılığında) annelik yapardı.

Esasında bu durum, bir tür mecburiyetti. Çünkü Mekke'nin havası hiç sağlıklı değildi. Şehir dağlar arasına sıkıştığından, bunaltıcı bir havaya sahipti. Ve 'Mekke Humması' denilen ateşli bir hastalık da sık görülürdü. Bu bakımdan varlıklı aileler, çocukları Mekke'de tutmak istemezdi. Eğer kırsal bölgelerde şerefli bir sütanne bulurlarsa, çocuk ona verilerek hastalıklardan uzak tutulurdu.

İki Cihan Güneşi, kendisine bir sütanne bulununcaya kadar önce Hz. Âmine, daha sonra da Hz. Hamza'nın annesi Süveybe Hatun tarafından emzirildi. Bu yüzden Hz. Hamza, Peygamberimizin hem amcası hem de sütkardeşiydi.

Aradan günler geçti ve bir sütanne bulma zamanı geldi.

Hz. Âmine, bu hanımın Benî Sa'd Kabilesi'nden olmasını istiyordu. Çünkü Sa'd Kabilesi'nin insanları, son derece şerefli ve cömertti. Fakat esas şöhretleri pürüzsüz ve güzel konuşmalarından gelirdi.

Kısacası bu kabile eğitim ve öğretimde o dönemin en iyi okuluydu.

İLK ÖPÜCÜK

İki Cihan Güneşi'nin doğması yaklaşmışken, tüm kıtada genel bir kuraklık hâkimdi. Ve hemen arkasından kıtlık başladı. Mekke'nin dışındakiler bu durumdan daha fazla etkilendiği için, oradaki hanımlar da sütannelik niyetiyle Mekke'ye geldi.

Hâlîme Hatun da onlar arasındaydı. Şöyle diyordu:

"Mekke'ye gelir gelmez, sağa sola dağılarak yeni doğan bebekleri aramaya başladık. Benimle gelen kadınlar birer bebek buldular. Ben açıkta kalmıştım. O sırada Abdulmuttalip'e rastladım. Adımı ve kabilemi öğrendiğinde:

'Ey Hâlîme! Benim yetim torunumu hiçbir kadın almaya yanaşmadı. Onu emzirir misin? Belki Allah bu sebeple ailene mutluluk verir.' dedi.

Bu teklifi kabul etmekten korktum ve eşime danışmak için yurduma döndüm. Eşim Haris, kıtlık sıkıntısından söz ederek:

"Belki o bebek yüzünden Allah bize bolluk verir.' diyerek razı oldu.

Tekrar Mekke'ye gittim. Abdulmuttalip beni bekliyordu. 'Torununu alacağım.' dediğim zaman, beni büyük bir sevinçle Âmine'ye götürdü.

Bebeğin yanına birlikte çıktık. Sütten beyaz bir yün kumaşa sarılmıştı. Altında da yeşil renkli bir ipek örtü vardı. Yanına yaklaşınca, inanılmaz güzellikte bir koku duydum. Sırt üstü uyuyordu. Onu uyandırmaya kıyamadım. Ellerimi göğsüne koyduğumda, gözlerini açarak gülümsedi. Dayanamadım. Hemen ona sarılarak o güzel gözlerinin arasından öptüm."

BEREKETLİ MİSAFİR

İki Cihan Güneşi'nin nurlu annesi, doğumdan önce ve sonra yaşadığı her olayı Hâlîme Hatun'a tek tek anlattı. Ve: "Oğluma iyi bak!" deyip onu göz yaşları içinde yolcu etti.

Hâlîme Hatun, daha sonrasını şöyle anlatıyordu:

"Küçük oğlumla birlikte kabileme dönünce, süt vermeyen devemizden bol miktarda süt geldi. Eşim de bu işe hayret etmişti. 'Ey Hâlime! İyi bil ki mübarek bir çocuk bulmuşsun.' dedi."

Sa'd Kabilesi'ndeki davarlar, kuraklıktan ötürü aç kalıp süt veremezken, Hâlime'nin hayvanları gittikleri her otlaktan tok dönerlerdi.

Kabilenin büyükleri çobanlara kızarak: "Yazıklar olsun size! Hayvanlar aç dönüyor. Hâlime'nin hayvanları nerede otluyorsa, siz de oraya gidin!" diye söylenirdi. Çobanlar ise:

"Zaten öyle yapıyoruz ama olmuyor. Vallahi bu işi anlamadık!" derlerdi.

FARKLI BİR BEBEK

İki Cihan Güneşi; her bebekten daha farklı büyüdü.

Çocukların bir aylık normal gelişmesi, onda bir gün içinde görülürdü.

Henüz iki aylıkken emekledi. Üç aylık olduğunda 'tay-tay' durdu.

Dört aylıkken bir yerlere tutunarak yürüdü. Ama bir ay sonra tutunmaktan kurtuldu.

Altıncı aya girince yürümesi hızlandı.

Yedinci ayda da konuşmaya başladı. Dokuzuncu ayında, konuşması netleşti.

On aylıkken çocuklarla oynamaya başladı.

İki yaşında iken, iri ve gösterişli bir hâle gelmişti. Bu yüzden Hâlime Hatun süt vermeyi bıraktı. Bunun tek bir açıklaması vardı: Bebek artık büyümüş ve ailesinin yanına dönme vakti gelmişti.

Hâlîme Hatun ve eşi o mübarek misafirin ileriki yıllarda Allah'ın Sevgilisi ve Peygamberi olacağını bilemezdi. Bildikleri en iyi şey, ona karşı duydukları inanılmaz sevgiydi. Bu yüzden de ayrılık onlara çok acı geldi.

Fakat âdet böyleydi. Bebek 2 yaşını doldurunca, annesine teslim edilmeliydi.

Bu sefer de Hâlîme Hatun ağlıyordu. Yavrusunu kucaklayıp Mekke'ye geldi ama, 'Mekke Vebası' denilen bulaşıcı hastalık, ortalığı kasıp kavuruyordu.

YAĞMUR MEVSİMİ

Hâlîme Hatun, o bebeği tekrar yanına almak için, harika bir fırsat yakalamıştı.

Hz. Âmine'ye defalarca yalvararak:

"Oğulcuğum biraz daha yanımda kalsın. Onun hastalanmasından çok korkuyorum." dedi.

Hz. Âmine acılar içindeydi. Yavrusunu bırakmak istemedi. Günler boyu ağladı. Her an öpüp kokladığı gül kokulu yavrusu, gözünden akan yaşlarla sanki yağmur altındaymış gibi ıslandı. Tehlike sadece Mekke Vebası olsa, buna belki çözüm bulabilirdi. Fakat Son Peygamberin Mekke'de doğduğu ve bunun da Abdülmüttalip'in torunu olduğuna dair haberler, Mekke dışına kadar yayılmıştı. Zaten kısıkaç Yahudiler, bebeği öldürmek için fırsat kolluyorlardı. Dindar Yahudilerse: "Onu bulsanız da bir şey yapamazsınız. Çünkü Allah onu korur." derlerdi.

Hz. Âmine, sonunda şefkatine mağlup oldu. Ve yavrusunu tehlikeye atmak yerine, onun acı hasretini içine atıp, onunla kavrulmayı tercih etti.

Annelerin en şanslısı, şimdi annelerin en ıstıraplısıydı.